

Andreu Matamalas Fons

Exili

Rosa d'Or de Poesia Popular (Glosat)
Premis Castellitx

ALGAIDA, 2017

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2017-G-R-00XX-0106

© del text: Andreu Matamalas Fons

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2017

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Andreu Matamalas Fons

Exili

Rosa d'Or de Poesia Popular (Glosat)
Premis Castellitx

ALGAIDA, 2017

ANDREU MATAMALAS FONS

Andreu Matamalas Fons, nascut a Manacor l'any 1974. Actualment visc a Sant Llorenç des Cardasar on hi he arrelat, entre moltes altres coses, pel fet d'haver-hi vist néixer a les meves dues filles.

Som un enamorat de la glosa i, sobretot, un gran admirador dels glosadors.

La definició que més m'escau és la de glosador de camilla. Sempre he pensat que les gloses un pic dites, o escrites, tenen vida pròpia i fan el seu camí totes soles sense l'esguard del seu creador. Esper que *Exili* tenguí una vida llarga i profitosa.

El glosat *Exili*, d'Andreu Matamalas Fons fou guardonat amb la Rosa d'Or de la Pau al XXXIX Premi Llorenç «Móra» de Poesia Popular (Glosat) dels Premis Castelltix 2017. En foren jurats Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila, Miquel Serra Roig i Antoni Vidal Ferrando.

Exili

He vist morir molts companys
he patit odi i tortura
la presó ha estat molt dura
ja no tenc noció dels anys.
Potser no curaré els danys
d'una societat malalta
però parar l'altra galta
em farà morir en vida
només tenc una sortida
i el futur no em fa cap falta.

He trobat qui em dugui a port
li daré el que em demani
per creuar el Mediterrani
i enganar la meva mort.
Compraré una nova sort
gastaré una fortuna
per tal que amb la nova lluna
comenci el llarg viatge
m'enduré per equipatge
la il·lusió i la fam dejuna.

Fa fred, hi ha mala mar
estic xop i atemorit
la pell ja s'ha reblanit
i els meus ulls volen plorar.
La terra vull albirar
allà em van dir: seràs lliure!
m'imagin amb un somriure
allunyat ja de la parca
però un moviment de barca
em retorna al meu no viure.

Passa la nit surt el sol
no veig res a l'horitzó
tot jo som un tremolor
he perdut rumb i control.
La barca no és bon bressol
em provoca por i mareig
víctima del balanceig
he tornat una titella.
L'existència es desgavella
si no ets tu qui té el maneig.

EXILI

—Encara queda esperança!
em diu un desesperat
que delira al meu costat
mentre el seu cosset descansa.
La fatalitat avança
i també el desconhort
no sé si seré prou fort
per empassar l'abeuratge
ell acaba el seu viatge
i es sent lliure dins la mort.

—Ha perdut les seves lluites
i hauríem de llevar pes,
diu el mariner entès
en el contraban de fuites.
—Sense rompre ous no es fan truites,
diu l'exiliat de devora.
—Ja hem arribat massa enfora
com per ara tornar enrera
és molt cruel aquesta espera
d'arribar, en somiam l'hora.

El cel, viu, plora i retruny
la sentència ja està llesta
el jutge ha estat la tempesta
veig la vida com s'esmuny.
Llavors crec sentir de lluny
com s'acosten les respostes
potser he guanyat les apostes
i encara no he de morir.
—Mirau-la, ja arriba aquí
la barcaassa guardacostes.

És a prop la salvació
després de la gran destrossa.
A dins la barca més grossa
veig gent d'un altre color
i d'una altra religió
ens separa la cultura
però esper que per ventura
ells tendran més empatia
que els d'aquella pàtria mia
que em van fer congriar amargura.

Agraït faig tres besades
a qui m'ha ressuscitat
i ell diu sentir-se honorat
per l'esforç no fet debades.
Em du per noves contrades
m'entrega a la policia
i em diu que arribarà el dia
on el món sigui més just.
Jo amb l'autoritat m'asust
i ja torn sentir agonia.

Investiguen procedència
em demanen què faré.
Jo els inform que el que podré
sempre amb la major decència.
Amb mi tenen indulgència
i em duen a la ciutat
tothom sap ben aviat
que l'estat em dóna asil
a la fi reprendré el fil
de la meva llibertat.

EXILI

Aquí no em molesten gaire
ho són uns bons amfitrions
amb melismes fan cançons
que omplen d'alegria l'aire.
Jo també ho vull ser cantaire
per acolorir el que és gris,
Ja som al quaranta-sis
i jo no tenc altra dèria
que agrair a la gent d'Algèria
que m'hagi fet tan feliç.

A Mallorca no podia
ni sortir lliure al carrer
la vida he de fer a Alger
de qui França n'és l'harpia.
Ja puc viure en harmonia
amb tots els meus ideals.
Esper que els morts i la calç
facin que Europa maduri
i que en el futur perduri
la utopia dels iguals.

